

Arrest

nr. 55 833 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Podujevo en Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 – u was toen ongeveer 10 jaar – zag u gruwelijke dingen. Uw oom kreeg een hartaanval toen de woning van zijn zoon, die dicht bij uw ouderlijke woning was gelegen, in brand werd gestoken en voorts zag u mensen gedood worden. Een zestal jaar geleden trok u in bij uw partner, F.(...) B.(...) (O.V. X), in Kosovo Polje. Minstens een vijftal jaar geleden, werd u in een winkel aangevallen door twee etnische Albanezen. Ze sloten de deur, scheurden uw bloes en betastten u. Uit angst verloor u het bewustzijn. U werd bijgebracht door uw belagers en andere mensen waarvan u vermoedt dat die in de winkel werkten. Na uw thuiskomst bracht uw partner u naar een ziekenhuis, waar u gedurende zeven dagen werd opgenomen. U kreeg een infuus, werd behandeld wegens astma en kreeg een inhalator voorgeschreven. U durfde na deze

gebeurtenis de woning niet meer te verlaten en sindsdien heeft u medische problemen. Nadien vernam u dat uw schoonmoeder inzake deze gebeurtenis de politie had gecontacteerd. Voordien werd u eveneens in een Servische winkel lastiggevalen, maar toen was u erin geslaagd door luid te schreeuwen uw belagers te verjagen. Tevens werd uw partner voortdurend lastiggevalen door Albanezen en Serviërs. Ze gooiden met stenen en flessen naar uw huis en uw partner denkt dat Albanezen uw hond vergiftigden. Omdat jullie naar aanleiding van dit incident vreesden dat jullie ook zouden vermoord worden in jullie huis, besloten jullie Kosovo te verlaten. Na een reis in een bestelwagen van ongeveer twee dagen, kwamen u, uw partner en jullie drie minderjarige kinderen in België aan op 13 april 2010. Jullie vroegen nog diezelfde dag asiel aan. U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u schrik had te worden vermoord door Albanezen en Serviërs. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt in Podujevë (Podujevo) op 4 maart 2010 en attesten n.a.v. een psychotherapeutische opvolging in België, d.d. 23 augustus 2010 en 7 oktober 2010.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u zich voor uw asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner, Naser Berisha. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Kosovo Polje ernstig op de helling komt te staan. U verklaarde dat uw partner, Irena Sadiku (O.V. 6.611.378), ongeveer zes jaar geleden in een winkel werd betast door Albanezen (CGVS pp. 7-8). Uzelf werd voortdurend geslagen en uitgescholden door zowel Albanezen als Serviërs telkens u op straat kwam en voorts werd uw huis bekogeld met stenen en flessen (CGVS pp. 7, 10, 11-14). Sinds ongeveer vier jaar richtten Albanezen ook iedere keer u op straat kwam, een geweer op u (CGVS pp. 11-12). U stelde voorts dat niet enkel u, maar alle Roma voortdurend met dergelijke problemen worden geconfronteerd (CGVS p. 15). Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. In Kosovo Polje vonden sinds 2004 geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Hoe dan ook hebt u onvoldoende elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde zelf nooit enig probleem gehad te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS p. 6). Wat betreft de aanranding van uw partner (CGVS p. 6), gaf uw moeder die aan bij de politie. De politie is langsgekomen en is ook naar de winkel, waar het incident gebeurde, gegaan (CGVS p. 9). U heeft het onderzoek echter niet opgevolgd omdat het probleem zich zou kunnen uitbreiden en de aanvallers zouden jullie thuis kunnen komen vermoorden (CGVS p. 9). Deze verklaring is evenwel louter hypothetisch en steunt niet op concrete elementen. U

verwittigde de politie ook een paar keer toen ze uw huis met stenen bekogelden, maar die kwam soms niet of pas na een paar uur en maande u enkel aan rustig te blijven omdat er niemand was (CGVS p. 13). Andere incidenten heeft u niet bij de Kosovaarse Politie, noch bij KFOR (Kosovo Force) aangegeven omdat deze instanties volgens uw verklaringen Roma haten en niets doen (CGVS pp. 10,12). In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het 'bureau van de gemeenschappen' van de gemeente Kosovo Polje liet in 2009 aan het Commissariaat-generaal weten dat klachten van de RAE-gemeenschappen in deze gemeente door de politie op een serieuze manier worden behandeld. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Preševa-wijk van Gnjilane (juli 2009) en in de Halit Ibiši-wijk in Uroševac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

In dit kader dient tevens nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Roma uit Kosovo Polje steeds met problemen terecht kunnen bij Femi Gashi, de lokale Roma-leider en zetelend in het "comité van de gemeenschappen". U verklaarde Femi Gashi te kennen, maar u liet na uw problemen bij hem aan te kaarten. Als reden gaf u hiervoor op dat hij zelf bang is voor de Albanezen, hij wil de problemen niet horen en gaat zeker niet met de Albanezen praten (CGVS p. 12). Deze bewering wordt evenwel door geen enkel objectief element gestaafd. Wel verklaarde u dat een derde persoon met Gashi zou hebben gesproken, tevergeefs. U kon echter geen reden geven voor het door u beweerde nalaten of de onmogelijkheid van Femi Gashi om uw problemen bij de bevoegde instanties aan te kaarten (CGVS p. 13). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat Muharrem Berisha, die eveneens van Roma-origine is, in Kosovo Polje als ambtenaar werkzaam is bij het "bureau van de gemeenschappen". Dit bureau, evenals het bovengenoemde "comité van de gemeenschappen", speelt een belangrijke rol in de bescherming van de rechten en minderheden binnen de gemeente.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij, worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Kosovo Polje te worden vermoord, enerzijds door Albanezen, maar voornamelijk door Serviërs (CGVS p. 16), dient nog opgemerkt te worden dat slechts 5,6 % (2800) van de bevolking in de gemeente Kosovo Polje uit etnische Serviërs bestaat.

Voorts zijn er in Kosovo Polje 42 500 etnische Albanezen en minstens 4600 tot 5000 leden van de RAE-gemeenschappen woonachtig.

Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, geboorteakte, bewijs van woonst en nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld."

Voorts verklaarde u sinds de aanranding ongeveer vijf jaar geleden psychische en medische problemen te hebben. U heeft enorme stress en krijgt soms moeilijk adem (CGVS p. 9). Na de gebeurtenis in de winkel bracht uw partner u naar een ziekenhuis, waar u zeven dagen verbleef. Daar werd vastgesteld dat u astma had en u kreeg een inhalator (CGVS p. 9). Het is evenwel opvallend dat u, ondanks het feit dat u zeven dagen in dit ziekenhuis zou zijn opgenomen, niet precies kon zeggen waar het ziekenhuis zich bevond – u weet enkel dat het buiten Kosovo Polje was – en wie uw behandelende arts was (CGVS p. 7). Evenmin kon u enig (begin van) bewijs van deze ziekenhuisopname neerleggen. U verklaarde hierover dat u wel documenten van het ziekenhuis had gekregen, maar dat u door uw onverwachte vertrek naar het buitenland – uw partner kwam u zeggen dat u zich moest klaarmaken want dat jullie zouden vertrekken (CGVS p. 7) – niet de mogelijkheid had deze documenten mee te nemen. Deze bewering overtuigt evenwel niet, daar dient vastgesteld te worden dat zowel uw Kosovaarse geboorteakte als de identiteitsdocumenten van uw partner (Kosovaarse identiteitskaart, nationaliteitsattest en bewijs van woonst) allen in maart 2010, enkele weken voor uw vertrek naar België, werden uitgereikt. Het feit dat al voornoemde documenten slechts enkele weken voor uw vertrek naar België werden uitgereikt, wijst er sterk op dat uw vertrek wel degelijk op voorhand was gepland. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas. De door u neergelegde attesten die kaderen in een psychotherapeutische opvolging in België vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat immers een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat in hoofde van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 55 832 van 10 februari 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 evenals de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet,

schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zijn het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissingen. Meer bepaald zijn zij van mening dat de informatie, waarop de commissaris-generaal zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissingen, niet juist geïnterpreteerd werd en daarenboven gedateerd zou zijn. Verzoekers houden vol dat zij het slachtoffer zijn geworden van discriminatie, fysieke aanvallen, mensonterende levensomstandigheden en van een gebrek aan bewegingsvrijheid zoals zij dit naar voren brachten in het kader van hun asielaanvraag. Zij wijzen tevens op het feit dat er, enige tijd voor het nemen van de bestreden beslissingen, een nieuw rapport werd uitgebracht door Amnesty International "Not welcome anywhere : stop the forced return of Roma to Kosovo". In dit rapport wordt aangegeven dat de meest fundamentele basisrechten niet gegarandeerd worden in Kosovo voor Roma. Dat de manier waarop Roma behandeld worden een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM aangezien het een vernederende en mensonterende behandeling is gezien de omvang van de discriminatie. Verzoekers besluiten dat het Commissariaat-generaal niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan door niet met alle informatie rekening te houden om tot een beslissing te komen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft het rapport van Amnesty International waaraan gerefereerd wordt, moet worden benadrukt dat dit rapport, om verschillende redenen, géén afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precarie levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van dien aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door het UNHCR (waar het geciteerde rapport van Amnesty International overigens naar verwijst) die in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar het door verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Zo blijkt voor de gemeente Polje waar verzoekers van afkomstig zijn dat de Roma er met problemen steeds terecht kunnen bij Femi Gashi, de lokale Roma-leider en zetelend in het "comité van de gemeenschappen". Verzoeker die verklaarde Femi Gashi te kennen, liet na zijn problemen bij hem aan te kaarten en kan hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. Verzoekers opmerking dat Femi Gashi schrik heeft om ter plaatse tussen te komen is een loze bewering die verzoeker op geen enkele wijze kan hard maken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat Muharrem Berisha, die eveneens van Roma-origine is, in Kosovo Polje als ambtenaar werkzaam is bij het "bureau van de gemeenschappen". Dit bureau, evenals het bovengenoemde "comité van de gemeenschappen", speelt een belangrijke rol in de bescherming van de rechten en minderheden binnen de gemeente waar verzoekers van afkomstig zijn.

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. “

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER